

Arrest

nr. 259 407 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens zijn eigen verklaringen verblijft de verzoeker sinds 2002 in België.

Op 3 januari 2003 wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 4 november 2003 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Luik veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van één jaar uit hoofde van mensenhandel en wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Op 24 februari 2016 wordt aan de verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 april 2017 wordt nogmaals aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 19 mei 2018 wordt deze beslissing herbevestigd.

Op 15 september 2020 wordt de verzoeker uitgenodigd om een vragenlijst in het kader van de uitoefening van het hoorrecht in te vullen.

Op 23 maart 2021 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twintig maanden waarvan tien maanden met vijf jaar uitstel uit hoofde van bendevoorming (deelname), gewone diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 5 mei 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de eerste bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 mei 2021 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: A. J. (...) Voornaam: Z. (...) Geboortedatum: (...).1984 Geboorteplaats: G. (...) Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In de gevangenis gekend als A. J. (...), geboren op (...).1984, onderdaan van Joegoslavië

ALIAS: A. J. (...), geboren te P. G. (...) op (...).1984, onderdaan van Servië en Montenegro; J. Z. (...) geboren te N. (...) op (...).1986. onderdaan van Servië en Montenegro; N. D. (...) geboren op (...).1989 nationaliteit onbepaald.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²; tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN' TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier, feiten waarvoor hij op 04.11.2013 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maand met 5 jaar uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 13.09.2020 blijkt dat een bewoonster op 12.09.2020 drie inbrekers aantrof in haar woning te Deurne. Zij nam de vlucht en verwittigde de politie. De voordeur en de tuindeur vertonen braaksporen. Via de stadscamera kan worden gezien dat de verdachten de vlucht nemen met een voertuig dat in de omgeving kan worden onderschept. De

betrokkene blijkt de bestuurder te zijn van het voertuig. Één van de drie inzittende wordt herkend door de bewoonster als één van de inbrekers. In het voertuig wordt inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen welke werden ontvreemd in een woning in Deurne. Bij nazicht van deze woning blijkt de deur open te staan en worden de schoenen herkend als eigendom van de bewoners.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de ontvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.03.2020 in België (zie opsluitingsfiche)

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24.02.2016 en van 13.04.2017 alsook de herbevestigingen op datum van 19.05.2018 en 10.09.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

- Artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier, feiten waarvoor hij op 04.11.2013 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maand met 5 jaar uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 13.09.2020 blijkt dat een bewoonster op 12.09.2020 drie inbrekers aantrof in haar woning te Deurne. Zij nam de vlucht en verwittigde de politie. De voordeur en de tuindeur vertonen braaksporen. Via de stadscamera kan worden gezien dat de verdachten de vlucht nemen met een voertuig dat in de omgeving kan worden onderschept. De betrokkene blijkt de bestuurder te zijn van het voertuig. Één van de drie inzittende wordt herkend door de bewoonster als één van de inbrekers. In het voertuig wordt inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen welke werden ontvreemd in een woning in Deurne. Bij nazicht van deze woning blijkt de deur open te staan en worden de schoenen herkend als eigendom van de bewoners.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de ontvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15.09.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken

toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 10.09.2013 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. De betrokkene verklaarde toen dat hij een vrouw in België heeft en dat hij twee kinderen heeft met haar. Hij verklaarde toen geen medische behandelingen te behoeven. De betrokkene werd ook op 19.05.2018 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. Hij verklaarde toen opnieuw dat hij te Luik samenwoont met zijn partner, genaamd A. K. (...) met wie hij twee kinderen heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt bovendien dat hij éénmaal het bezoek heeft ontvangen van zijn dochter, genaamd A. A. (...) en van zijn echtgenote, genaamd A. K. (...) en dit op 06.02.2020. Voorts onderhoudt hij virtueel contact met zijn echtgenote. Zij alsook hun kinderen (A. F. (...), °(...).2015 en A. (...), °(...).2018) konden teruggevonden worden (xxx). Zij blijken evenmin over een recht op verblijf te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt dat noch zijn partner noch zijn kinderen recht op verblijf hebben in België. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 14.02.2006 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 had ingediend. Het betrof hier een verzoek om humanitaire redenen. Dit verzoek werd op datum van 21.01.2013 zonder voorwerp afgesloten omdat de betrokkene niet meer op het opgegeven adres verbleef en reeds 3 maanden in de gevangenis te Duitsland zou verblijven. Uit een tussenkomst van de raadsman blijkt dat er op 11.12.2009 een nieuw verzoek tot regularisatie werd ingediend (artikel 9bis/humanitair). Een schrijven werd op 28.09.2015 bezorgd aan de betrokkene met de melding dat het dossier reeds werd afgesloten op datum van 21.01.2013. Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat er naar aanleiding van een onderzoek gevoerd door het parket van Luik in het kader van zijn statuut als staatloze, de echte identiteit van de betrokkene aan het licht kwam.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier, feiten waarvoor hij op 04.11.2013 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23.03.2021

werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maand met 5 jaar uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 13.09.2020 blijkt dat een bewoonster op 12.09.2020 drie inbrekers aantrof in haar woning te Deurne. Zij nam de vlucht en verwittigde de politie. De voordeur en de tuindeur vertonen braaksporen. Via de stadscamera kan worden gezien dat de verdachten de vlucht nemen met een voertuig dat in de omgeving kan worden onderschept. De betrokkene blijkt de bestuurder te zijn van het voertuig. Één van de drie inzittende wordt herkend door de bewoonster als één van de inbrekers. In het voertuig wordt inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen welke werden onttrokken in een woning in Deurne. Bij nazicht van deze woning blijkt de deur open te staan en worden de schoenen herkend als eigendom van de bewoners.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voorde slachtoffers door de onttrokken goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

bescherming ingediend

binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.09.2020 in België (zie opsluitingsfiche)

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24.02.2016 en van 13.04.2017 alsook de herbevestigingen op datum van 19.05.2018 en 10.09.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15.09.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 10.09.2018 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. De betrokkene verklaarde toen dat hij een vrouw in België heeft en dat hij twee kinderen heeft met haar. Hij verklaarde toen geen medische behandelingen te behoeven. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.09.2020 in België (zie opsluitingsfiche)

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24.02.2016 en van 13.04.2017 alsook de herbevestigingen op datum van 19.05.2018 en 10.09.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W. (...), attaché, dé gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum

om betrokkene vanaf 07.05.2021 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 5 mei 2021 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Het betreft de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 mei 2021 en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer ⁽¹⁾:

Naam: A. J. (...)

Voornaam: Z. (...)

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: G. (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In de gevangenis gekend als A., J. (...), geboren op (...).1984, onderdaan van Joegoslavië

ALIAS: A. J. (...), geboren te P. G. (...) op (...).1984, onderdaan van Servië en Montenegro; J. Z. (...), geboren te N. (...) op (...).1988, onderdaan van Servië en Montenegro; N. D. (...), geboren op (...).1989, nationaliteit onbepaald.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15.09.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 10.09.2018 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. De betrokkene verklaarde toen dat hij een vrouw in België heeft en dat hij twee kinderen heeft met haar. Hij verklaarde toen geen medische behandelingen te behoeven. De betrokkene werd ook op 19.05.2018 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. Hij verklaarde toen opnieuw dat hij te Luik samenwoont met zijn partner, genaamd A. K. (...) met wie hij twee kinderen heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt bovendien dat hij éénmaal het bezoek heeft ontvangen van zijn dochter, genaamd A. A. (...) en van zijn echtgenote, genaamd A. K. (...) en dit op 06.02.2020. Voorts onderhoudt hij virtueel contact met zijn echtgenote. Zij alsook hun kinderen (A. F. (...), °(...).2015 en A. (...), °(...).2018) konden teruggevonden worden (xxx). Zij blijken evenmin over een recht op verblijf te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt dat noch zijn partner nog zijn kinderen recht op verblijf hebben in België. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier, feiten waarvoor hij op 04.11.2013 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maand met 5 jaar uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 13.09.2020 blijkt dat een bewoonster op 12.09.2020 drie inbrekers aantrof in haar woning te Deurne. Zij nam de vlucht en verwittigde de politie. De voordeur en de tuindeur vertonen braaksporen. Via de stadscamera kan worden gezien dat de verdachten de vlucht nemen met een voertuig dat in de omgeving kan worden onderschept. De betrokkene blijkt de bestuurder te zijn van het voertuig. Één van de drie inzittende wordt herkend door de bewoonster als één van de inbrekers. In het voertuig wordt inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen welke werden onttrokken in een woning in Deurne.

Bij nazicht van deze woning blijkt de deur open te staan en worden de schoenen herkend als eigendom van de bewoners.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onttrokken goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met

de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 5 mei 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Ter terechtzitting hierop gewezen heeft de advocaat van de verzoeker geen opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24.3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zesde en twintigste overwegingen en van de artikelen 5 en 11, lid 2, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 41 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“• *Premier grief*

Suivant l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

En l'espèce, il ressort à suffisance du dossier administratif que le requérant réside à Liège depuis son arrivée en Belgique et utilise le français dans le cadre de ses relations avec les autorités et juridictions ; de sorte que les décisions ne pouvaient être prises en langue néerlandaise (Conseil d'Etat, arrêt 247685 du 29 mai 2020).

• Deuxième grief

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette disposition s'applique chaque fois que l'Etat met en œuvre la directive retour, (article 5 de la directive), comme c'est le cas pour les deux décisions, quels que soient les antécédents du dossier. Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53,1825/001, p. 17). Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré dans la loi sur les étrangers l'article 74/13 précité. Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013 ,n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...). Les exigences de l'article 8 CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), tandis que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029). Parmi les éléments à prendre en considération par le défendeur lorsque des considérations d'ordre public jouent un rôle, comme en l'espèce, au regard de l'article 8 CEDH, figurent notamment, aux côtés de « la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant » :

- « la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé » (2 août 2001, Boultif contre Suisse, point 48).
- « la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination » (18 octobre 2006, Ünner contre Pays-Bas, points 55 à 58).
- « lorsque l'on examine la durée du séjour du requérant dans le pays dont il doit être expulsé et la solidité de ses liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte, la situation n'est évidemment pas la même si la personne concernée est arrivée dans le pays dès son enfance ou sa jeunesse, voire y est née, ou si elle y est seulement venue à l'âge adulte » (Maslov contre Autriche, point 73).

Eléments non pris en considération en l'espèce. Le défendeur a, malgré le fait que le requérant ne se trouve pas face à une décision mettant fin à un séjour acquis et donc à une éventuelle ingérence dans sa vie familiale et privée, pris le parti de considérer que la décision attaquée constitue bien une ingérence dans la vie familiale et privée de le requérant, vie familiale et privée qu'elle a au demeurant considérée comme un fait acquis. Cette prise de position, qui offre davantage de garanties au requérant que lorsque l'intéressé est considéré comme se trouvant en situation de première admission, impose au défendeur de procéder à l'examen de proportionnalité requis par l'article 8.2 de la CEDH. C'est ce qu'a fait en l'espèce le défendeur pour en conclure que les intérêts de la société doivent l'emporter sur les intérêts privés du requérant. Le principe, ainsi mis en œuvre en l'espèce, selon lequel l'examen de proportionnalité peut mener dans certains cas et moyennant le respect de certaines conditions préalables (ingérence prévue par la loi et poursuivant un but légitime) au constat que les intérêts de la société doivent l'emporter sur les intérêts privés de l'étranger concerné ressort du prescrit du 2ème paragraphe de l'article 8 CEDH et ne fait donc pas problème. Un tel examen par définition ne signifie

par ailleurs pas que la décision du défendeur doit être absolument sans inconvénients. Encore faut-il cependant que l'étranger concerné puisse avoir connaissance des éléments pris en considération par le défendeur dans le cadre dudit examen de proportionnalité. Si l'article 8 CEDH n'impose en lui-même aucune obligation de motivation, il reste que l'examen sérieux requis des intérêts en présence doit apparaître comme ayant été effectué, ce qui n'apparaît pas en l'espèce dans l'acte attaqué (dans ce sens, arrêt n° 237 900 du 2 juillet 2020). En effet, il ressort du dossier que le requérant vit avec ses parents, sa femme et ses enfants. Et de simples contacts à distance avec son enfant ne peuvent être assimilés à des relations personnelles et des contacts directs tels que prescrits par l'article 24.3 de la Charte : « Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt ».

• Troisième grief

Suivant l'article 74/11 de la loi, « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ... La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ». Suivant l'article 11.2 de la directive retour: « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale ».

L'interdiction s'attache à démontrer que le requérant a porté atteinte à l'ordre public, ce qui est incontestable, mais ne démontre pas concrètement en quoi il présente actuellement, une menace grave pour l'ordre public, se contentant d'affirmations théoriques sans aucune évaluation de la personnalité et du vécu du requérant depuis les faits commis, alors qu'un sursis pour la moitié a été accordé. Dès lors, la décision ne tient pas compte de toutes les circonstances propres au cas, en méconnaissance des articles 74/11 de la loi et 11.2 de la directive.

Enfin, l'Etat ne respecte pas le principe de proportionnalité (considérant 20 de la directive retour) en imposant une interdiction de 8 ans alors que la condamnation encourue est de 20 mois avec sursis de 10 mois

Le fait que l'article 74/11 ne précise pas les comportements et/ou condamnations susceptibles de fonder une menace grave et la gradation de l'interdiction en fonction pose question au regard de la prévisibilité de la mesure ; en effet, suivant le 6ème considérant de la directive retour, « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ».

Pour la même raison, la durée de l'interdiction d'entrée n'est pas fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres du cas"

4.2.1. De verzoeker verwijst in een eerste middelenonderdeel naar artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken en benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds zijn aankomst in België in Luik heeft verbleven en de Franse taal heeft gebruikt in zijn communicatie met de autoriteiten. De verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissingen niet in het Nederlands konden worden genomen.

Artikel 41 van Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. (...)"

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod zijn *in casu* ambtshalve beslissingen die werden genomen nadat de verzoeker werd aangehouden op 12 september 2020 en werd opgesloten op 13 september 2020.

De bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

De bestreden beslissingen betreffen bestuursmaatregelen die ambtshalve werden genomen na controle of de verzoeker voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. De bestreden beslissingen zijn derhalve geen antwoord op enige aanvraag vanwege de verzoeker, zoals de verweerder terecht in de nota aanvoert. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken is dan ook niet van toepassing (RvS 23 november 2009, nr. 198.142). Conform artikel 39, § 1 *iuncto* artikel 17, § 1, a, van de Taalwet Bestuurszaken dienen de bestreden beslissingen, die geen antwoord vormen op enige vraag van de verzoeker, te worden opgesteld in de taal van het gebied waar de verzoeker woont, verblijft, of wordt aangetroffen (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het gegeven dat de verzoeker zich voorheen in het Frans heeft uitgedrukt in gerechtelijke en administratieve procedures, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoeker kan niet ernstig beweren dat hij steeds in Luik heeft verbleven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, in de gevangenis te Antwerpen verbleef en dit nadat hij op 12 september 2020 te Antwerpen werd aangehouden en vervolgens te Antwerpen in hechtenis werd genomen. Bijgevolg werd voor de bestreden beslissingen in overeenstemming met de relevante bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken, terecht het Nederlands gehanteerd.

Een schending van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken ligt niet voor.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

4.2.2. In een tweede middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24, lid 3, van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad stelt vooreerst vast dat de argumentatie die de verzoeker naar voor brengt, grotendeels beperkt blijft tot rechtstheoretische uiteenzettingen. Naast het louter rechtstheoretische betoog met veelvuldige verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM, beperkt de verzoeker zich tot de vage en niet

concreet toegelichte argumentatie dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de volgende elementen:

- “ - « la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé » (2 août 2001, Boultif contre Suisse, point 48).
- « la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination » (18 octobre 2006, Ünner contre Pays-Bas, points 55 à 58).
- « lorsque l'on examine la durée du séjour du requérant dans le pays dont il doit être expulsé et la solidité de ses liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte, la situation n'est évidemment pas la même si la personne concernée est arrivée dans le pays dès son enfance ou sa jeunesse, voire y est née, ou si elle y est seulement venue à l'âge adulte » (Maslov contre Autriche, point 73).”

De loutere verwijzing naar rechtstheoretische concepten die werden gehanteerd bij de door de verzoeker genoemde rechtspraak, zonder echter concreet toe te lichten wat precies eigen is aan verzoekers specifieke geval (de duur van zijn verblijf, de leeftijd waarop hij naar België is gekomen en de precieze banden van de verzoeker met België en zijn land van bestemming), toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen bepaalde relevante elementen van zijn gezins- of familieleven (artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM) of van zijn privéleven (artikel 8 van het EVRM) ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen bij het treffen van de bestreden beslissingen. Een schending van de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten, wordt derhalve niet concreet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker dwaalt voorts waar hij stelt dat de gemachtigde zich op het standpunt heeft gesteld dat de bestreden beslissingen, ondanks het feit dat er geen einde wordt gesteld aan enig recht op verblijf en er dus geen inmenging is in verzoekers privé- en familiaal leven, wel degelijk een inmenging uitmaken in een vaststaand privé- en familiaal leven. In de bestreden aktes werd immers uitdrukkelijk het volgende opgenomen: “Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen.” (eigen onderlijning). De verzoeker kan bijgevolg evenmin ernstig beweren dat zijn situatie niet moet worden beoordeeld in het licht van de positieve verplichting die in uitzonderlijke omstandigheden kan voortvloeien uit artikel 8, lid 1, van het EVRM, maar dat zij moet beantwoorden aan de strengere waarborgen van artikel 8, lid 2, van het EVRM.

De verzoeker argumenteert tot slot dat contacten op afstand met zijn kinderen niet voldoen aan het recht van ieder kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden zoals bepaald in artikel 24, lid 3, van het Handvest.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15.09.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 10.09.2013 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. De betrokkene verklaarde toen dat hij een vrouw in België heeft en dat hij twee kinderen heeft met haar. Hij verklaarde toen geen medische behandelingen te behoeven. De betrokkene werd ook op 19.05.2018 aangehouden door de politiediensten van de politiezone Luik. Hij verklaarde toen opnieuw dat hij te Luik samenwoont met zijn partner, genaamd A. K. (...) met wie hij twee kinderen heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt bovendien dat hij éénmaal het bezoek heeft ontvangen van zijn dochter, genaamd A. A. (...) en van zijn echtgenote, genaamd A. K. (...) en dit op 06.02.2020. Voorts onderhoudt hij virtueel contact met zijn echtgenote. Zij alsook hun kinderen (A. F. (...), °(...).2015 en A. (...), °(...).2018) konden teruggevonden

worden (xxx). Zij blijken evenmin over een recht op verblijf te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt dat noch zijn partner nog zijn kinderen recht op verblijf hebben in België. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen."

De Raad benadrukt dat de verzoeker de volgende passage uit de bestreden beslissingen niet betwist:

"Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 15.09.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken."

Aldus heeft de verzoeker nagelaten, toen hij in het kader van de thans bestreden beslissingen door het bevoegde bestuur werd gevraagd om zijn standpunt kenbaar te maken, om de contacten met zijn kinderen en hun belangen daarin naar voor te brengen als een relevant element dat bij de besluitvorming diende te worden betrokken. Bijgevolg kon de verzoeker hieromtrent dan ook geen specifieke motivering verwachten, minstens heeft hij geen belang bij een dergelijke grief aangezien hij zelf in gebreke bleef.

Verder betwist de verzoeker niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen in de gevangenis verbleef en dat "[u]it het gevangenisdossier [bovendien] blijkt dat hij éénmaal het bezoek heeft ontvangen van zijn dochter, genaamd A. A. (...) en van zijn echtgenote, genaamd A. K. (...) en dit op 06.02.2020. Voorts onderhoudt hij virtueel contact met zijn echtgenote." Op het moment dat de bestreden beslissingen werden getroffen, had de verzoeker zijn kinderen (en zijn echtgenote) bijgevolg reeds meer dan één jaar niet meer in levende lijve ontmoet.

De Raad wijst in dit verband op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant/het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/het Verenigd Koninkrijk*).

De Raad wijst er dan ook op dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij met zijn kinderen geen contact kan onderhouden via telefoon en internet en dat hij evenmin aantoont dat er voor de kinderen een beletsel bestaat om hem te bezoeken in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24, lid 3, van het Handvest of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist verder ook niet dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort"*.

In casu is de eerste bestreden beslissing, waarbij de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, en 2) dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wat concreet wordt toegelicht. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de eerste bestreden beslissing te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Hoe dan ook heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op dit tweede motief van de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

4.2.3. In het derde en laatste middelonderdeel licht de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toe. Dit middelonderdeel is bijgevolg enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoeker betoogt dat niet concreet wordt aangetoond hoe hij een actuele, ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker meent dat men zich contenteert met theoretische affirmaties zonder enige evaluatie van zijn persoonlijkheid en zijn ervaringen sinds de gepleegde feiten, terwijl de straf voor de helpt met uitstel werd opgelegd. De verzoeker is van oordeel dat er dan ook geen rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan zijn geval, zoals vereist door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. In de tweede bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier, feiten waarvoor hij op 04.11.2013 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maand met 5 jaar uitstel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 13.09.2020 blijkt dat een bewoonster op 12.09.2020 drie inbrekers aantrof in haar woning te Deurne. Zij nam de vlucht en verwittigde de politie. De voordeur en de tuindeur vertonen braaksporen. Via de stadscamera kan worden gezien dat de verdachten de vlucht nemen met een voertuig dat in de omgeving kan worden onderschept. De betrokkene blijkt de bestuurder te zijn van het voertuig. Één van de drie inzittende wordt herkend door de bewoonster als één van de inbrekers. In het voertuig wordt inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen welke werden onttreemd in een woning in Deurne.

Bij nazicht van deze woning blijkt de deur open te staan en worden de schoenen herkend als eigendom van de bewoners.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onttreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De verzoeker betwist niet dat de tweede bestreden beslissing dateert van 5 mei 2021, zijn meest recente veroordeling van 23 maart 2021 en de feiten waarop deze veroordeling betrekking hebben van 12 september 2020, waarna hij ook effectief werd aangehouden. De verzoeker verblijft sindsdien in hechtenis. Gelet op de korte tijdspanne van minder dan acht maanden tussen de gepleegde feiten enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om een “actuele bedreiging” in hoofde van de verzoeker te weerhouden. Tijdens een verblijf in de gevangenis is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen, zodat een relatief korte periode van detentie op zich nog niet volstaat opdat de betrokkene geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde eens deze in vrijheid wordt gesteld.

Verder blijkt dat, in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers specifiek geval. Zo wordt er in de tweede bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel en aan vrijheidsberovingwederrechtelijk door een particulier, feiten waarvoor hij op 4 november 2013 werd veroordeeld door het hof van beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan bendevoorming-deelname, aan diefstal en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 23 maart 2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden waarvan tien maanden met vijf jaar uitstel. Hierbij wordt toegelicht dat uit het aanhoudingsmandaat van de verzoeker van 13 september 2020 blijkt dat de bewoonster de dag voordien drie inbrekers aantrof in haar woning, de bewoonster de vlucht nam en de politie verwittigde. De voor- en tuindeur vertoonden braaksporen. Via de stadscamera kon worden gezien dat de verdachten de vlucht namen met een voertuig dat in de omgeving kon worden onderschept. De verzoeker was de bestuurder van het voertuig en de bewoonster herkent één van de drie inzittende als één van de inbrekers. In het voertuig werd inbrekersmateriaal aangetroffen alsook schoenen die werden onttreemd in de woning. Het betoog dat de gemachtigde zich zou beperken tot theoretische affirmaties zonder enige evaluatie van verzoekers persoonlijkheid, mist derhalve feitelijke grondslag.

De verzoeker acht ook het proportionaliteitsbeginsel geschonden omdat hem een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van acht jaar terwijl hij een veroordeling opliep voor twintig maanden waarvan tien maanden met uitstel.

De Raad kan *in casu* echter niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het absoluut ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar zoals voorzien in artikel 74/11, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

De verzoeker hekelt nog dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet de gedragingen en veroordelingen definieert die een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormen, terwijl de zesde overweging van de Terugkeerrichtlijn luidt dat overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Europese Unie beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld moeten worden en op objectieve criteria moeten berusten. Het betoog van de verzoeker komt echter neer op loutere wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is en waarmee de onwettigheid van het bestreden inreisverbod geenszins wordt aangetoond.

De verzoeker herhaalt nogmaals dat niet alle omstandigheden eigen aan zijn geval in rekening werden gebracht, maar hij laat na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval de gemachtigde dan precies geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoonde dat de door hem ingeroepen artikelen (en rechtsoverwegingen) daarbij niet (volledig) of niet correct omgezet zouden zijn, kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

4.2.4. De Raad stelt tot slot vast dat de verzoeker verzuimt om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen deze of gene bepaling van artikel 62 van de Vreemdelingenwet zouden schenden. Het middel is op dit punt derhalve niet ontvankelijk.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het administratief dossier in elk geval blijkt dat de verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt kenbaar te maken. Daarnaast erkent hij zelf dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht behelst en blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden aktes dat hierin wel degelijk een afweging werd opgenomen tussen verzoekers belangen en die van de Belgische staat.

4.2.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE